

Örülök, hogy meghalt az anyám

Jennette McCurdy

„Fontos kulturális dokumentum.” – Lena Dunham

„Szívfájdítóan vicces.” – Jerrod Carmichael

Jennette McCurdy

Örülök,
hogy meghalt
az anyám

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Prológus

KÜLÖNÖS, HOGY ÚGY KÖZÖLJÜK A NAGY HÍREKET a kómában lévő szeretteinkkel, mintha a kóma épp csak valami olyasmi lenne, ami az izgalmak hiányából kifolyólag következett be.

Anya az intenzív osztályon fekszik a kórházban. Az orvos azt mondta, negyvennyolc órája maradt. Nagymama, nagypapa és apa kint, a váróteremben hívogatják a rokonokat, és közben az automata-táblól vett kaját eszik. Nagymama szerint a Nutter Butter szendvicssüti enyhíti a szorongást.

Én anya apró, eszméletlenül heverő teste mellett állok a három bátyámmal – Marcusszal (az összeszedett), Dustinnal (az okos) és Scott-tal (az érzékeny). Megtörölgetem anya megkérgesedett, csukott szemét egy ronggyal, és akkor elkezdődik.

– Anya – hajol oda Összeszedett, és belesuttog anya fülébe –, hamarosan visszaköltözöm Kaliforniába.

Mindannyian felélénkülünk, izgatottan figyeljük, hátha anya hirtelen felriad. Semmi. Majd előlép az Okos.

– Anya. Khm... Anya... Kate és én összeházasodunk.

Most megint felélénkülünk. Továbbra is semmi.

Előrelép az Érzékeny.

– Anyuci...

Nem figyelek arra, amit Érzékeny próbál mondani, amivel anyát felébresztheti, mert túlságosan lefoglal a saját ébresztőtémám.

És akkor rám kerül a sor. Megvárom, míg mindenki elmegy kaját szerezni, hogy egyedül lehessen velem. Odahúzó a nyikorgós széket az ágyához, és leülök. Mosolygok. Mindjárt bevetem a nehézfegyverzetet. Hagyjuk az esküvőket és a hazaköltözést! Az én tarsolyomban valami jóval izgalmasabb lapul. Valami olyasmi, ami anyát mindennél jobban érdekli.

– Anya! Én... most nagyon vékony vagyok! Végre lefogytam negyven kilóra.

Ott vagyok az intenzíven a haldokló anyámmal, és biztos vagyok benne, hogy az egyetlen tény, amitől magához térhet, az az, hogy mióta kórházba került, a félelmem és a szomorúságom egy tökéletes anorexia-motiváció koktélaban manifesztálódott, és végre elértem az álomsúlyt, amit ő álmodott meg nekem. Negyven kiló. Annyira biztos vagyok benne, hogy ez a tény be fog válni, hogy teljesen hátradőlök a széken, és fellengzősen keresztbe teszem a lábam. Várom, hogy felébredjen. És várok. És várok.

Azonban nem teszi. Nem tér magához. Egyszerűen nem értem. Ha a súlyom sem elég ahhoz, hogy felkeltse anyát, akkor semmi. És ha semmi nem tudja felébreszteni, az azt jelenti, hogy tényleg meg fog halni. És ha tényleg meg fog halni, mégis mihez kezdek majd magammal? Mindig is az volt az életcélom, hogy boldoggá tegyem, hogy azzá váljak, akivé formálni akart. Szóval mégis milyennek kellene lennem anya nélkül?

előtte

1.

AZ ELŐTTEM LÉVŐ AJÁNDÉK KARÁCSONYI PAPÍRBA van csomagolva, holott június vége van. Egy halom csomagolópapírunk maradt az ünnepekről, mert nagypapa nagy tételben vásárolta a nagykerben, pedig anya kismilliószor elmondta neki, hogy nem is olyan jó az az ajánlat.

Kibontom – nem letépem – a papírt, mert tudom, hogy anya szereti eltenni minden ajándék csomagolópapírját, és ha bontogatás helyett tépném, a papír nem maradna ép, ahogy ő szereti. Dustin szerint anya kóros gyűjtögető, de anya állítása szerint csupán szereti elrakni emléke a dolgokat. Úgyhogy bontogatok.

Felpillantok, és látom, hogy mindenki engem néz. Ott van nagymama az agyonbogyorított hajával és a pisze orrával, valamint azal az átható tekintettel, ami mindig előbújik belőle, amikor figyel, ahogy valaki kibont egy ajándékot. Mindennél jobban érdekli, hol szerezték be az ajándékot, meg az áruk, vagy hogy akciósak voltak-e. *Muszáj* tisztában lennie ezekkel az információkkal.

Nagypapa is engem néz, és közben fotókat készít. Utálok, ha fényképeznek, de nagypapa szeret fotózni. És senki nem állíthatja meg azt a nagypapát, aki szeret valamit csinálni. Például anya hiába mondogatja neki, hogy ne egyen meg egy púpozott tál Tillamook vaníliás fagylaltot minden este lefekvés előtt, ugyanis nem tesz jót az amúgy is problémás szívének. Nem fog leállni a Tillamook

fagyival, ahogy a fotózással sem. Már-már haragudnék rá, ha nem szeretném őt annyira.

Apa is ott van, félig alszik, mint mindig. Anya folyamatosan bökdösi, és suttog neki, hogy nem biztos abban, hogy apa pajzsmirigyével minden rendben, mire apa ingerülten közli, hogy „kutya baja a pajzsmirigyemnek”, majd öt másodpercen belül már újra félig alszik. Ilyen az ő dinamikájuk. Vagy ez, vagy teli torokból ordító veszekedések. A jelenleginek jobban örülök.

Marcus, Dustin és Scottie is ott vannak. Mindegyiküket más okból szeretem. Marcus olyan felelősségteljes és megbízható! Gondolom, ez logikus, hiszen gyakorlatilag már felnőtt – tizenöt éves –, de ennek ellenére olyan szilárdság sugárzik belőle, amit a körülöttem élő felnőttek közül senkin sem látok igazán.

Dustint is szeretem, még ha legtöbbször idegesítőnek is tart. Szeretem, hogy ügyesen rajzol, jó történelemből és földrajzból, ami három olyan dolog, ami nekem borzalmasan megy. Igyekszem sokat dicsérni mindenért, amiben jó, de ő seggnyalónak nevez. Nem tudom, hogy ez pontosan mit jelent, de az alapján, ahogy mondja, biztos, hogy sértés. Ettől függetlenül biztos vagyok benne, hogy titokban értékeli a bókjaimat.

Scottie-t azért szeretem, mert nosztalgikus. A Képes szótárból tanultam a szót, amiből anya mindennap felolvas nekünk, ugyanis ő tanít bennünket otthon, és most próbálom legalább napi egyszer használni, hogy ne felejtsem el. Scottie-ra tényleg nagyon illik. „Sóvárgás a múlt iránt.” Ő egyértelműen ilyen, pedig még csak kilencéves, úgyhogy nem rendelkezik túl nagy múlttal. Scottie sír, amikor véget ér a karácsony, a születésnapok, a halloween, és néha még egy átlagos nap végén is. Sír, mert szomorú, hogy véget ért, és bár valójában még egyáltalán nincs vége, máris áhítozik utána. Az „áhitózás” egy másik szó, amit a Képes szótárból tanultam.

Anya is néz engem. Ó, anya! Annyira szép! Ő nem tartja magát annak, valószínűleg ezért foglalkozik napi egy órát a hajával és

a sminkjével, még akkor is, ha csak a szupermarketbe készül. Én ezt abszolút nem értem. Esküszöm, jobban néz ki a sok cucc nélkül. Természetesebb. Látni a bőrét. A szemét. Őt magát. Ő viszont inkább mindent el akar fedni. Folyékony önbarnítót ken az arcára, ceruzát húz végig a könnycsatornáján, és sok-sok krémet ken az orcájára, arra pedig sok-sok púdert. Mindig feltupírozza a haját. Magas sarkú cipőt visel, hogy százötvenhét centi magas legyen, mert állítása szerint a százötven centi – a valódi magassága – nem elegendő. Annyi mindenre nem is lenne szüksége, azt kívánom, bár ne használna ennyi mindent, de én azért látom őt az egész alatt. És a sok-sok réteg mögött valóban gyönyörű.

Anyá engem néz, én pedig őt, ez mindig így megy. Folyamatosan össze vagyunk kapcsolódva. Egymásba fonódunk. Egyek vagyunk. Rám mosolyog, ami azt üzeni, hogy kicsit kapkodjak már, ezért így teszek. Felgyorsítok, és befejezem az ajándékom kicsomagolását.

Azon nyomban csalódott leszek, sőt, inkább elborzadok, amikor meglátom, mit kaptam ajándékba a hatodik születésnapomra. Persze, szeretem a Fecsegő tipegőket, de ez egy kétrészes szett – egy póló és egy rövidnadrág – Angelica képével (a legkevésbé szeretett szereplőm), akit körbevesznek a százszorszépek (utálom a virágos ruhákat). Az ujja széle ráadásul fodros, a nadrág meg kilyuggatott. Ha egyvalamit kellene említenem, ami szöges ellentétben áll a lelkivilággal, az a fodor.

– Imádom! – kiáltom izgatottan. – Ez a legjobb ajándék, amit valaha kaptam!

A legkiválóbb műmosolyt tapasztom az arcomra. Anya nem veszi észre, hogy a mosoly hamis. Azt hiszi, őszintén tetszik az ajándék. Megkér, hogy vegyem fel a ruhát a zsúromra, és már hámozza is le rólam a pizsamámat. Miközben leveszi a ruháimat, úgy érzem, inkább tépi, mint bontogatja.

Két órával később az Eastgate Parkban állok az angelicás egyenruhámban a barátaimmal, jobban mondvá azokkal az emberekkel,

akik annyi idősek, mint én. A templom első osztályából ismerem őket. Ott van Carly Reitzel, a cikcakkos hajpántjával, meg Madison Thomer a beszédhibájával, amit mindig is irigyeltem tőle, mert szerintem állati menő. És ott van Trent Paige is, a rózsaszínről magyaráz, még hozzá túlzott lelkesedéssel és állandóan csakis arról, az őt körülvevő felnőttek legnagyobb bánatára. (Először nem értettem, miért érdekli annyira a felnőtteket Trent rózsaszín mániája, de aztán összeraktam a dolgokat. Azt hiszik, meleg. És mi mormonok vagyunk. És valamilyen oknál fogva az ember nem lehet egyszerre meleg is és mormon is.)

A tortát és a fagyit már kihozták, én pedig szörnyen izgatott vagyok. Két teljes hete vártam erre a pillanatra, amióta eldöntöttem, mit fogok kívánni. Az életemben ebben a pillanatban a születésnapi kívánságnak van a legnagyobb ereje. Ez az én lehetőségem arra, hogy irányítsak. Nem veszem magától értetődőnek ezt a lehetőséget. Mindenképpen ki akarom használni.

A többiek hamisan éneklük, hogy „Boldog születésnapot!”, Madison, Trent és Carly pedig minden sor végén hozzáéneklük, hogy cha-cha-cha, ami szerintem roppant idegesítő.

Látszik, hogy azt hiszik, menő, ahogy cha-cha-cháznak, de szerintem ezzel elveszik a születésnapi dal tisztaságát. Miért nem lehet meghagyni olyannak, amilyen?

Belenézek anya szemébe, hogy tudja, gondolok rá, hogy ő a legfontosabb. Ő nem cha-cha-cházik. Ezt igazán értékelem. Rám villantja azt a hatalmas, orr-ráncolós mosolyát, amitől úgy érzem, minden rendben lesz. Visszamosolygok rá, próbálom a lehető legteljesebben magamba szívni ezt a pillanatot. Érzem, hogy könnyes lesz a szemem.

Anyát kétéves koromban diagnosztizálták négyes stádiumú mellrákkal. Alig emlékszem erre, de pár pillanatkép megmaradt.

Van egy kép, ahogy anya egy nagy zöld-fehér takarót kötöget nekem, azt mondja, ez nálam lehet, amíg ő bent lesz a kórházban.

Utáltam azt a takarót, vagy inkább azt, ahogy odaadta nekem, vagy azt az érzést utáltam, amit akkor éreztem, amikor odaadta – nem emlékszem, hogy pontosan mit is utáltam, de valamit abban a pillanatban mindenképpen.

Aztán bevillan, ahogy egy füves területen sétálok, valószínűleg a kórház környékén, és nagypapa fogja a kezem. Úgy volt, hogy gyermekláncfüvet szedünk anyának, de én inkább barna, szúrós, botszerű fűszálakat szedtem, mert az nekem jobban tetszett. Anya évekig egy műanyag zsírkrétatartóban őrizgette a nappaliban a szekrényen. Hogy megőrizze az emléket. (Lehet, hogy Scott innen örökölte a nosztalgikus hajlamait?)

Aztán egy kép, ahogy a templomban ülök a hepehupás kék szőnyegen, és nézem, ahogy két fiatal, jóképű misszionárius anya kopsz fejére helyezi a kezét, hogy áldást adjon neki, miközben a családunk többi tagja hideg, összecsukható székeken ücsörög a helyiség szélén. Az egyik misszionárius megszentelte az olívaolajat, vagy mi, aztán ráöntötte anya fejére, amitől az még jobban csillogott. Azután a másik misszionárius elmondta az áldást, kérte, hogy legyen anya élete olyan hosszú, ahogy isten kívánja. Nagymama ekkor felugrott a székről, és így szólt:

– Akkor is, ha nem ez isten akarata, az isten verje meg! – amivel megzavarta a Szentleket, úgyhogy a misszionáriusok kezdték előlről az imádságot.

Bár alig emlékszem az életem ezen időszakára, nem is nagyon kell. Olyan gyakran szóba kerültek az események a McCurdy család otthonában, hogy az embernek gyakorlatilag részt sem kellett vennie magán az eseményen, hogy az emlékezetébe vésődjenek a részletek.

Anya előszeretettel mesél a rákról – a kemoterápiáról, a sugárzásról, a csontvelő-átültetésről, a masztekтомиáról, a mellimplantátumról, a négyes stádiumról, hogy csupán harmincöt volt, amikor beteg lett – bármelyik templomba járónak, szomszédnak vagy az

Albertstsons szupermarket tetszőleges vásárlójának, aki hajlandó végighallgatni.

Bár bizonyos részletei elég szomorúak, látszik, hogy anya mély büszkeséget érez a története kapcsán. Céltudatosságot. Mintha ő, Debra McCurdy azért született volna erre a világra, hogy túlélje a rákot, és elmesélhesse a történetét mindenkinek... legalább öt-tíz alkalommal.

Anya úgy emlékszik a rákra, mint mások a nyaralásukra. Egészen addig fájul a dolog, hogy heti szinten újra kell néznünk egy családi videófelvételt, amit nem sokkal a diagnózisa után készített. Vasárnaponként, a templom után, az egyik bátyám beteszi a videókazettát, mivel anya nem tudja, hogyan működik a videómagnó.

– Jó, jó, mindenki csss! Csendet kérek! Nézzük meg, és legyünk hálásak azért, hogy hol van most az anyukátok – mondogatja.

Bár anya azt hajtogatja, hogy azért nézzük a videót, hogy hálásak lehessünk azért, hogy jelenleg jól van, van valami ebben a videózásban, ami egyszerűen nem stimmel. Látszik, hogy a fiúk mennyire kényelmetlenül érzik magukat tőle, és nyilvánvaló, hogy én is. Nem hinném, hogy bármelyikünk szívesen élné át újra a kopasz, szomorú, akkor még haldokló anyánkról őrzött emlékeinket, de ezt egyikünk sem teszi szóvá.

Elindul a videó. Anya altatódalokat énekel a négy gyermekének, miközben körülüljük a kanapén. És ahogy a videó minden egyes lejátzással ugyanaz marad, úgy anya megjegyzései is. Minden egyes alkalommal, amikor újra nézzük a videót, anya megjegyzi, hogy „Marcus nem tudta kezelni” a nehézségeket, emiatt többször ki kell mennie az előszobába, hogy összeszedje magát, mielőtt visszajön. Ezt anya úgy mondja, hogy érzékeltesse, ez a lehető legnagyobb dicséret, ami valaha elhangzott. Marcus kétségbeesése anya halálos betegségét illetően annak tanúbizonyossága, hogy mi csoda elképesztő ember is valójában a bátyám. Aztán megjegyzi, hogy én mekkora „szarházi” voltam, de a „szarházi” szót olyan epés

felhanggal ejti ki, mint a legsúlyosabb szitokszót. Folytatja, miszerint alig hitte el, hogy képes vagyok teli torokból énekelni a *Jingle Bells*-t, mikor a hangulat nyilvánvalóan elég szomorú volt. Nem tudta elhinni, hogy én ezt miért nem értettem. Hogy lehettem annyira derűs, amikor a környezetem nyilvánvalóan lesújtott volt? Kétéves koromban.

A kor nem kifogás. Rettenetes büntudat fog el, ahányszor újra-nézem azt a családi videót. Hogyhogy nem volt több eszem? Ekkora idiótát! Hogyhogy nem éreztem, mire van szüksége anyának? Hogy arra vágyott, hogy mindannyian komolyak legyünk, a lehető legsúlyosabban vegyük a helyzetet, hogy mindannyiunkat lesújtson a tény. Arra volt szüksége, hogy nélküle megsemmisüljünk.

Bár anya rákja történetének gyakorlati részleteivel tisztában vagyok, a kemó, a csontvelő-átültetés, a sugarazás olyan szavak, amelyek súlyos, döbbszent reakciót váltanak ki mindenkiből, aki meghallja őket, mintha nem tudná elhinni, hogy anya ilyen nehézségeken ment keresztül, számomra azonban ezek csupán technikai részletek. Semmit sem jelentenek.

Ami viszont jelent valamit, az a McCurdy-ház általános légköre. Legjobban úgy tudnám jellemezni, már amennyire emlékszem, hogy mintha a levegő maga is visszatartotta volna a lélegzetét a házban. Mintha mindannyian egy sablon szerint viselkednénk, arra várva, hogy mi lesz, ha anya rákja visszatér. Azonban anya betegségének állandó újrajátszása és a gyakori kontrollvizsgálatok mellett a házban kimondatlanul nehéz hangulat uralkodott. Anyám életének törekenysége az én életem középpontjává vált.

És azt gondolom, hogy a születésnap kivánsággal tehetek valamit a törekenység ellen.

Végre véget ér a *Boldog születésnapot!* nóta. Eljött az idő. A nagy pillanatom. Behunyom a szemem, és mély levegőt veszek, miközben a fejemben kimondom a kivánságomat.

Azt kívánom, hogy anya éljen még egy évig.

2.

– MÉG EGY SOR HAJCSAT, és kész is vagyunk – mondja anya. Azokról a pillangós hajcsatokról beszél, amiket gondosan a fejembe tűzköd. Utálom ezt a frizurát, a feszesen meghúzott tincseket, amiket a fejbőrömet felszántó, apró csatokkal erősítenek a helyére. Szívesebben viselnék baseballsapkát, de anya imádja, ha ilyen a hajam, szerinte csinos leszek tőle, úgyhogy a pillangós csatok maradnak.

– Rendben, anyuci – mondom, és előre-hátra lóbálom a lábam, ahogy a vécé lehajtott tetején ücsörgök. A láblóbálás jó húzás. Beválik.

Csörögni kezd a vezetékes telefon.

– A csudába! – Anya kinyitja a fürdőszobaajtót, és kihajol rajta, annyira, hogy elérje a konyha falára erősített telefont. Mindezt úgy teszi, hogy nem engedi el a hajtincset, amivel éppen dolgozik, úgyhogy az egész testem ugyanabba az irányba dől, amerre anyáé.

– Tessék! – szól bele a telefonba, miután felveszi. – Aha. Ühüm. TESSÉK? Este kilenc? Ez a legkorábbi? Mindegy, hát akkor a gyerekek egy ÚJABB ESTÉT töltenek el az APJUK nélkül. És ez miattad van, Mark! Miattad!

Anya lecsapja a telefont.

– Az apád volt az.

– Rájöttem.

– Az az ember, Net, én mondom neked... Néha egyszerűen... – Mélyen, idegesen szívja be a levegőt.

– Néha egyszerűen mi?

– Hát, hozzámehttem volna egy orvoshoz, egy ügyvédhez, vagy egy...

– Indián törzsfőnökhöz is – fejezem be helyette, mivel már jól ismerem ezt a szófordulatot. Egyszer megkérdeztem, melyik indián törzsfőnökkel randizott, és azt mondta, nem szó szerint értette, hogy ez csak egy szólásmondás, amivel azt akarja kifejezni, hogy bárkit megkaphatott volna annak idején, mielőtt gyerekei lettek, ami után már kevésbé volt vonzó. Közöltem vele, hogy sajnálom, és azt mondta, semmi baj, ő jobban örül nekem, mint valami férfinak. Aztán azt mondta, hogy én vagyok a legjobb barátjáné, azzal homlokon puszt, és csak úgy mellékesen még megjegyezte, hogy egyébként randizott párszor egy orvossal.

– Magas volt, vörös, és pénzügyileg stabil.

Anya tovább csatolja a hajam.

– Vagy egy producerhez is hozzámehttem volna! Filmproducerekhez, zenei producerekhez. Quincy Jones egyszer utánam kapta a fejét, amikor elsétált mellettem az egyik utcasarkon. Őszintén, Net, azt mondom, nem csupán hozzámehttem volna bármelyik férfihez, de meg is kellett volna tennem! Nekem jó életet szánt a sors. Hírnevet és vagyont. Tudod, mennyire szerettem volna híres nő lenni.

– Csak nagymama és nagypapa nem engedte – mondom.

– Csak nagymama és nagypapa nem engedte, így van.

Azon tűnődöm, miért nem engedte neki nagymama és nagypapa, de nem kérdezek rá. Több eszem van annál, mint hogy efféle kérdéseket tegyek fel, olyanokat, amelyek túlságosan részletekbe menőek. Csak hagyom, hogy anya közölje az információkat, amiket közölni akar, miközben résen vagyok, és igyekszem pontosan úgy magamba szívni, ahogy ő kívánja.

– Aú!

– Bocsánat, belecsíptem a füledbe?

– Aha, de semmi baj.

– Nem nagyon látni ebből a szögéből.

Anya nekiáll simogatni a fületem. Azonnal megnyugszom.

– Tudom.

– Olyan életet akarok neked adni, amilyen nekem sosem jutott, Net. Olyan életet akarok adni neked, amit én érdemeltem volna. Azt az életet, amit a szüleim sosem engedtek meg neked.

– Rendben. – Ideges vagyok attól, hogy mi következik ezután.

– Szerintem színészkedned kéne. Úgy gondolom, remek kis színésznő lennél! Szőke vagy. Kék szemű. Pontosan olyan, amit abban a városban szeretnek.

– Melyik városban?

– Hollywoodban.

– De Hollywood nincs nagyon messze?

– Másfél óra. Ráadásul autópályán is kell menni. Meg kellene tanulnom autópályán vezetni. Érted viszont hajlandó vagyok meghozni ezt az áldozatot, Net. Mer' én nem vagyok olyan, mint a szüleim. Én a legjobbat akarom neked. Mindig. Ezt tudod, ugye?

– Igen.

Anya elhallgat, amit olyankor szokott, amikor mondani akar valamit, ami szerinte egy jelentőségteljes pillanat része. Kitekeredik, hogy a szemembe nézzen – és közben a befejezetlen tincset továbbra is a kezében tartja.

– Na, mit mondasz? Akarsz színészkedni? Akarsz anyuci picit színésznője lenni?

Kizárólag egyetlen helyes válasz létezik.

3.

NEM ÉRZEM ÚGY, HOGY KÉSZEN ÁLLNÉK. Tudom, hogy nem állok készen. Ahogy az előttem lévő gyerek leugrik a színpad lépcsőjéről, az összezavar. A fiú egyáltalán nem tűnik idegesnek. Ez csak egy újabb nap a számára. Leül a tucat vagy annál is több gyerek mellé, akik már korábban leültek, ugyanis ők már előadták a monológjukat.

Körülnézek az unalmas, fehér falú, dekorációmentes szobában, és végignézek a rakásolható fémszékeken ücsörgő gyerekeken. Idegesen forgatom a kezemben a papíromat. Én következem. Utolsó-nak álltam be a sorba, hogy több időm legyen gyakorolni, de már bánom a döntésem, mert így idegileg még jobban kikészültem. Még sosem éreztem magam így. Hányingerem van az idegbajtól.

– Gyerünk, Jennette! – szólal meg a fekete lófarkas, körszakállas ember, aki a sorsomról fog dönteni.

Bólintok, majd fellépek a színpadra. Leteszem a lapot, hogy szabadabban használhassam a kezem a nagy mozdulatokhoz, amikre anya tanított meg, majd belekezek a Jell-O-Jigglers reklámszövegébe.

Reszket a hangom, amikor megszólalok. Hangosan visszhangzik a fejemben. Próbálok kizárni, de egyre hangosabbá válik. Szélesen

mosolygok, és remélem, hogy Körszakáll nem veszi észre. Végre eljutok a zárósorhoz.

– ...Mert a Jell-O Jigglers megkacagtat!

Elkacagom magam a végén, pontosan úgy, ahogy anya mondta – „magas hangon és cuki módon, egy kis orr-ráncolással a végén”. Bízom benne, hogy közel sem hangzik olyan kellemetlenül a kacagásom, mint ahogy én érzem, amikor elhagyja a számát.

Körszakáll megköszörüli a torkát – ez sosem jó jel. Megkér, hogy fussak neki még egyszer a monológnak, de egy kicsit „lazábban, mintha egy barátodhoz beszélnél... jaj, és azokat a nagy mozdulatokat inkább hanyagold!”.

Nem tudom, mitévő legyek. A gesztikulációra pont anya biztatott. Ha kimegyek a váróba, és elárulom neki, hogy nem gesztikuláltam, csalódott lesz. De ha kimegyek a váróba, és közlöm vele, hogy nem szereztem ügynököt, akkor még csalódottabb lesz.

Ismét nekifutok a monológnak, félreteszem a gesztikulációt, és egy kicsit jobbnak érzem magam, de látom Körszakállon, hogy nem egészen erre vágyott. Csalódást okoztam neki. Rémesen érzem magam.

Miután végzek, Körszakáll kilenc gyerek nevét kiáltja el, többek közt az enyémet is, a másik öttel pedig közli, hogy elmehetnek. Látszik, hogy csak az egyikük érti meg, hogy épp most utasították el. A többi négy úgy szambázik ki a teremből, mintha fagyizni vinnék őket. Rosszul érzem magam a lány miatt, de magam miatt meg jól. Én is Kiválasztott lettem.

Körszakáll elmeséli nekünk, hogy Academy Kids szívesen képviselne bennünket, háttérszínészeket, ami azt jelenti, hogy a különböző műsorok és filmek jeleneteinek háttérében fogunk szerepelni. Azonnal tudom, hogy Körszakáll igyekszik jó színben feltüntetni a rossz hírt, mivel túlzottan élénk a mimikája.

Amikor kienged minket, hogy elújságozzuk a híreket az anyukánknak, Körszakáll három gyerek nevét kiáltja, és megkéri őket,

hogy maradjanak. Én egy kicsit hátramaradok, megpróbálom utolsóként elhagyni a termet, hogy halljam, mi történik ezzel a három különleges gyermekkel – ezzel a három Még Inkább Kiválasztottal. Körszakáll elárulja nekik, hogy „elsődleges színésznek” választották őket, tehát színészként már szövegük is lesz. Annyira ügyesen adták elő a monológjukat, hogy ők nem egyszerű biodíszletként kapnak szerepet, hanem egyenesen hamisítatlan, hivatalosan elismert, megszólalásra érdemes SZÍNÉSZKÉNT.

Érzem, hogy valami kellemetlen érzés fortyog bennem. Féltékenység, elutasítás és önsajnálát elegye. Én miért nem vagyok elég jó ahhoz, hogy megszólalhassak?

Kilépek a váróba, és odaszaladok anyához, aki a héten már negyedszer zsonglőrködik a kiadásainkkal. Elmesélem neki, hogy kiválasztottak háttérszínésznek, ő pedig őszintén boldognak tűnik. Tudom, hogy csak azért, mert nincs vele tisztában, hogy magasabb szint is létezik, amire kiválaszthattak volna. Aggódok, ne-hogy megtudja.

Anya nekilát kitöltögetni a papírokat. Rámutat a pontozott vonalra, ahol gondolom, nekem kellene aláírnom. Egy másik pontozott vonal mellett, amit ő már aláírt – neki azért kellett aláírnia, mert ő a gondviselőm.

– Most mit írunk alá?

– A szerződést, ami kijelenti, hogy az ügynök húsz százalékot kap, mi pedig nyolcvanat. Annak a nyolcvannak a tizenöt százaléka egy úgynevezett Coogan-számlára kerül, amihez hozzáféréseid lesz, amint betöltöd a tizennyolcat. A szülők többnyire csak ennyi pénz hagynak meg a gyereküknek. De te szerencsés vagy. Anyuci nem fogja elvenni a pénzedet, leszámítva a béremet és a nélkülözhetetlen költségeket.

– Mi az a nélkülözhetetlen költség?

– Mit adod itt hirtelen a háromdiplomást? Nem bízol bennem? Gyorsan aláírom.

Körszakáll kijön, hogy visszajelzést adjon a szülőknak. Először anyához megy oda, és közli vele, hogy megvan bennem a potenciál a nagyobb szerepekhez.

– A potenciál? – kérdezi anya kritikus hangon.

– Igen, főleg, hogy még csak hatéves, úgyhogy elég korán kezdi.

– De miért csak a potenciál? Miért nem kap már most nagyobb szerepeket?

– Hát, a monológja alatt látszott, hogy nagyon ideges volt. Elég félénknek tűnik.

– Félénk, de majd felülkerekedik rajta. Felül fog kerekedni rajta.

Körszakáll a karját vakargatja, ahol egy fát ábrázoló tetoválás húzódik. Mély levegőt vesz, mintha valami olyasmit készülné mondani, ami miatt egy kicsit ideges.

– Fontos, hogy Jennette is *akarjon* színészkedni, csak akkor fog igazán jól teljesíteni – közli.

– Ó, mindennél jobban vágyik rá! – mondja anya, miközben aláírja a következő oldalon is a nevét a pontozott vonal fölött.

Anya vágyik rá mindennél jobban, nem én. Ez a nap feszültséggel teli volt, semmi szórakoztatót nem találtam benne, és ha választhatnék, legszívesebben sosem csinálnék ilyesmit újra. Másrésről én azt *akarom*, amit anya akar, úgyhogy valamelyest igaza van.

Körszakáll rám mosolyog, és bár érteném, mit akar üzeni vele. Nem szeretem, amikor a felnőttek olyan arcokat vágnak és olyan hangokat adnak ki, amit nem értek. Frusztráló. Úgy érzem ilyenkor, mintha lemaradnék valamiről.

– Sok szerencsét! – mondja nekem bizonyos mértékű csüggedtséggel, aztán odébbáll.

4.

AZ ACADEMY KIDSSZEL KÖTÖTT SZERZŐDÉST követő pénteken anya hajnali háromkor ébreszt, mert kezdődik az első, háttérszínészként töltött napom egy *X-akták* című műsorban. Reggel ötre kell odaérnem, de mivel anya fél, mert most fog először autópályán vezetni, korán akar kelni, és jóval előbb elindulni.

– Odanézz, hát átragasztom rád a félelmeimet – mondja anya, miközben beszállunk az 1999-es Ford Windstar egyterűbe.

Egy órával korábban érkezünk meg a 20th Century Fox stúdióhoz, úgyhogy egy kicsit még sétálgatunk a sötétben. Amikor elhaladunk a hatalmas Luke Skywalker vs. Darth Vader falfestmény előtt az egyik műterem oldalán, anya örömteli sikkaszt hallat, előkapja az eldobható fényképezőgépét, és lefotóz, ahogy a fal előtt állok. Zavarban vagyok, mintha nem tartoznánk ide.

Háromnegyed ötkor anya úgy véli, úgyis mindjárt hívnak, úgyhogy egy alacsony, kopasz produkciós asszisztens mellett bejelentkezünk a műterem mellett. Közli, hogy korán jöttünk, de odanézhetünk a büfébe, mielőtt én következem.

A büfé elég klassz hely. Egy sátor a műterem mellett, telis-tele kajával. Müzli, édesség, több kancsó kávé és narancslé, ezüsttálcák teli reggelivel – palacsintával, gofrival, rántottával és szalonnával.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És ingyen van! – jelenti ki anya izgatottan, miközben muffinokat és croissant-okat csomagol szalvétákba, majd beletömködi őket a jókora bevásárlótáskájába, hogy majd később odaadja nekem és a bátyáimnak. Egy csomó tojás ücsörög egy tálcán. Anya szerint keménytojások. Megbökdösöm az egyiket, hogy tényleg az-e. Anya megtanítja, hogyan kell végiggörgetni a keménytojást egy kemény felületen, hogy berepedjen a héja, majd lehámozza a fehérjéről. Megsózom, megborsozom, és nagyot harapok belőle. Imádom. Elveszek egy csomag Ritz Bits mini sajtos szendvicset is. Ehhez hozzá tudnék szokni.

Mire az utolsó falat tojást is lenyelem, az összes többi háttérszínész gyerek – harmincan vagyunk – ott van, és egyszerre hívnak be minket.

Mindannyian követjük a kopasz produkciós asszisztenst, aki odavezet minket a műteremhez, ahol a felvétel zajlik. Ahogy belépünk a műterembe, elámulok. Elképesztően magas a mennyezet, és több száz lámpa meg oszlop borítja. Friss fa illata terjeng, kalapácsok és fúrók zaja vesz körbe minket. Zsebes nadrágos emberek haladnak el mellettünk, némelyiknek szerszámok lógnak az övéről, egyesek író-táblával a kezükben rohangálnak, mások pedig buzgón suttognak a walkie-talkie-jukba. Van valami varázslatos ebben az egészben. Mintha annyi minden történe egyszerre!

Beállunk a díszletbe, és a rendező – egy alacsony férfi világosbarna hajjal, ami elég hosszú ahhoz, hogy a füle mögé tűrje – berel minket, gyorsan és eszeveszetten beszél. Rám néz, valamint a többi huszonkilenc gyerekre, és izgatottan meséli, hogy mind gyerekeket fogunk játszani, akik beragadtak egy gázkamrába, és mind megfulladunk. Bólogatok, próbálok minden egyes szót az emlékezetembe vésni, hogy elmesélhessem anyának a hazaúton, ha rákérdez. Megfulladnak, értem.

A rendező megmondja, hova álljunk, és én elveszem a gyerektőmeg mögött, amíg meg nem kéri a kisebb gyerekeket, hogy jöjjenek